

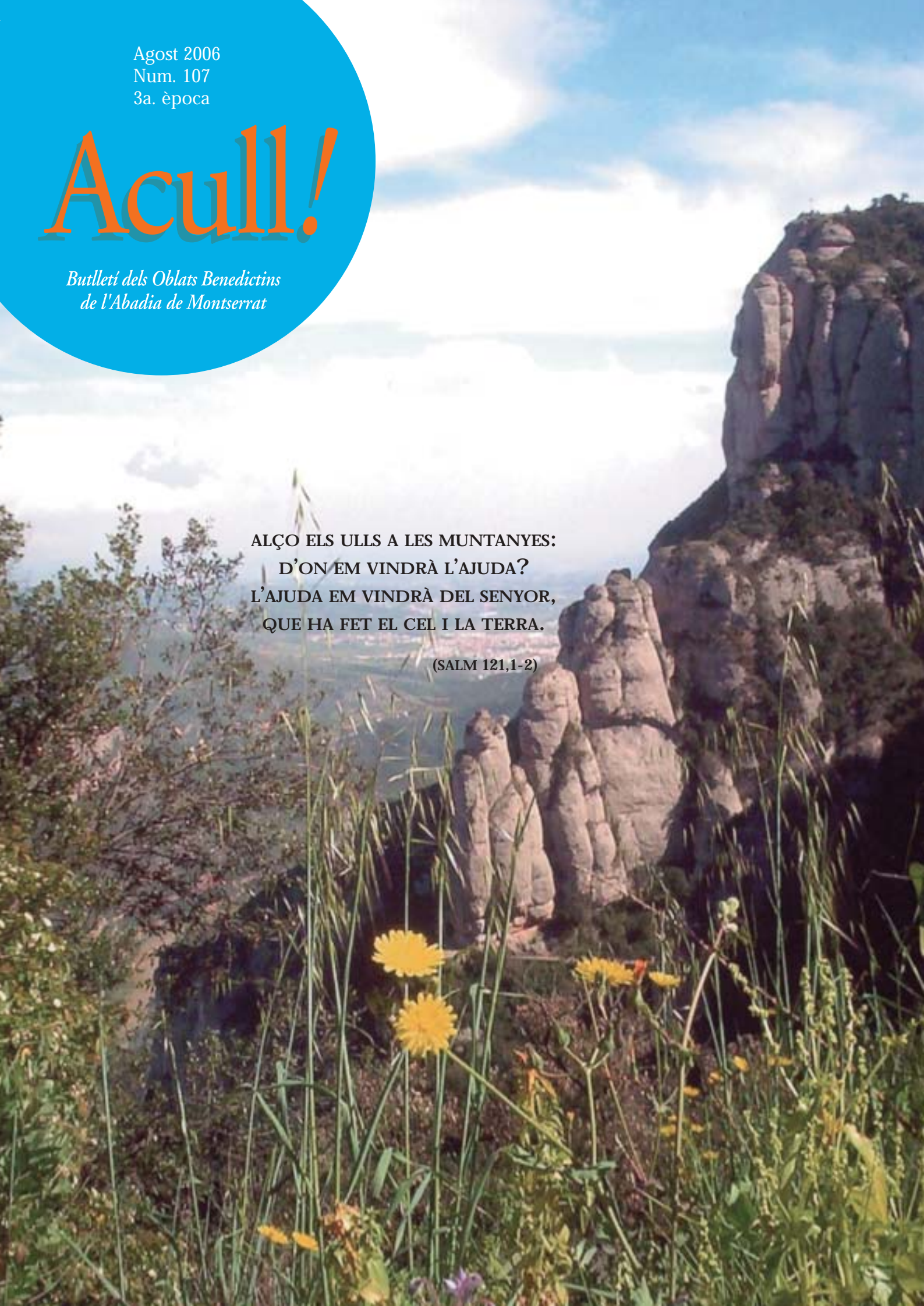
Agost 2006
Num. 107
3a. època

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

**ALÇO ELS ULLS A LES MUNTANYES:
D'ON EM VINDRÀ L'AJUDA?
L'AJUDA EM VINDRÀ DEL SENYOR,
QUE HA FET EL CEL I LA TERRA.**

(SALM 121,1-2)

Acull!

*Butlletí dels Oblats Benedictins
de l'Abadia de Montserrat*

SUMARI

- 3 TASTEU I VEUREU**
Pare Abat Josep Maria Soler
- 5 LA UNITAT DE TOTA L'ESCRITURA**
Germà Joan Carles Elvira
- 6 DÉU ÉS MISERIÒRDIA I PERDÓ**
Pare Xavier Poch
- 8 ALGUNES PISTES PER AL SEGUIMENT DE JESUCRIST**
Pare Ignasi Ma. Fossas
- 9 EN L'ESCAIENÇA DE L'ANY JUBILAR MONTSERRATÍ**
Pare Prior Ramon Ribera – Domínica Laetare
- 12 EL DESERT**
Pare Cebrià Pifarré
- 14 LA FE EN JESÚS ÉS JA SEGUIMENT DE JESÚS**
Pare Andreu Marquès
- 16 L'ENDEMÀ DEL DISSABTE**
Pare Jordi Castanyer
- 18 EN LA FESTA DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT**
Pare Bernabé Dalmau

CR — N I C A

- 20 EXCURSIÓ PER TERRES GIRONINES**
Ramona Solans

NOTIFICACIONS

- 22 OBLACIONS
ELS NOSTRES DIFUNTS
CALENDARI D'ACTIVITATS**

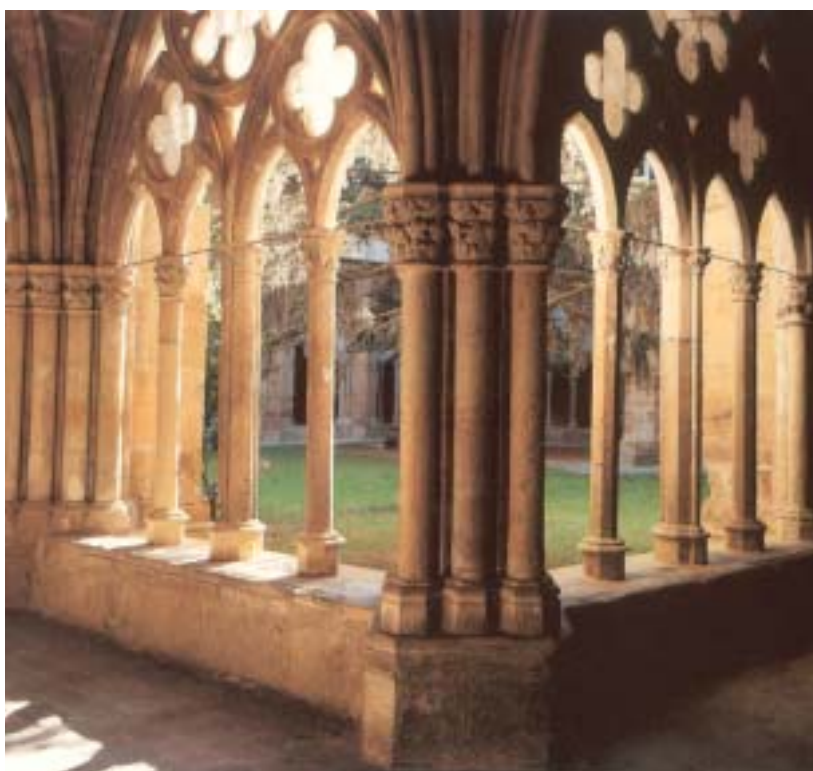
Agost 2006
Núm. 107
3a. època

Imprimeix: Bengar Gràfiques
Lluís Companys, 62
GRANOLLERS

Dipòsit legal: B-2907-1996

TASTEU I VEUREU

Homilia del pare Abat Josep Maria Soler
en la festa del trànsit de Sant Benet*

Tasteu, i veureu que n'és, de bo, el Senyor. Aquesta ha estat, germanes i germans estimats, la nostra resposta al salm. Un salm, el 33, que sant Benet cita en alguns passatges de la seva Regla. Ell l'havia pregat i l'havia viscut. Ara, en la festa del seu trànsit, del seu pas d'aquest món a la casa del Pare, aquest salm constitueix tota una invitació que el sant Pare de monjos fa tant als qui vivim seguint el seu itinerari espiritual com a tots els membres del Poble de Déu: *tasteu, i veureu que n'és,*

de bo, el Senyor.

Per què el salm parla de tastar i de veure? Perquè la invitació no és adreçada només al coneixement intel·lectual. És una invitació a experimentar personalment, a viure. Som invitats, doncs, a fer la mateixa experiència espiritual que ha fet el salmista i que, a l'escola dels salms, ha fet sant Benet. Aquesta experiència espiritual té com a centre la relació amb Déu. I es viu en dos moments: constatant la seva bonesa i desplegant la con-

templació d'aquesta bonesa -que és amor etern- en la lloança divina. Per això, a més de ser invitats a tastar i a veure, som invitats a exaltar *plegats el nom del Senyor.*

I, com podem constatar la bonesa de Déu? El salm ens ho indica: contemplant amb els ulls de la fe la nostra vida i la història humana. Malgrat la presència d'adversitats, si creiem en Déu ens adonarem que ell ens guia, que ens escolta, que és llum que omple el cor i la intel·ligència; ens adonarem que Déu salva, que Déu és sol·lícit dels petits, que Déu protegeix els qui li són fidels, que Déu fa pobres els qui es creuen rics, que Déu atorga els seus béns als qui el busquen conscients de la pròpia indigència. Aquesta és l'experiència espiritual que ens invita a fer el salmista de la primera aliança com una anticipació de l'Evangeli, com una prefiguració del Magníficat que canta al Déu que té un amor que "s'estén de generació en generació", que "omple de béns els pobres" i deixa "els rics sense res". De fet, qui més ha viscut aquest salm és Jesucrist; la seva vida, la seva mort i la seva resurrecció porten a plenitud l'experiència descrita pel salmista.

Per això sant Benet avui ens proposa de viure també a nosal-

tres l'experiència reflectida en el salm. I en la seva Regla ens invita a ser d'aquests pobres dels quals parla el salmista, que són els pobres en els quals Déu es complau segons l'ensenyança bíblica. No es tracta fonamentalment d'una condició social determinada, ni de dificultats econòmiques. Es tracta d'una actitud profunda que duu a ser conscient dels propis límits i de la pròpia incapacitat per realitzar-se en plenitud i que mena a ser d'aquells humils i benignes de cor que posen tota la seva esperança en el Senyor, perquè saben que *el Senyor els escolta i els salva del perill*. Del gran perill, sobretot, que és ofegar-se en el propi tancament, en la manca d'amor i en la mort per sempre. Els petits, els humils, saben que els qui es refugien en el Senyor no seran defraudats per més que hagin de passar tribulacions, perquè *als qui busquen el Senyor no els faltará cap bé*, cap dels béns definitius que sacien el cor i porten a gustar la tendresa de Déu.

A l'escola dels salms i de l'Evangeli, sant Benet en la seva Regla ens indica, doncs, el camí per transformar el nostre interior perquè des de la petitesa, des de la humilitat i la benignitat, pugem l'escala de l'amor perfecte que ens fa semblants al Déu de l'amor. Aquest és el camí que va recórrer el nostre Pare en la vida monàstica en el seguiment de Jesucrist prenent per guia l'Evangeli. Ell va demanar *al Senyor que el guiés* i el Senyor l'escoltà i li mostrà el camí de la vida. El camí que el va dur a participar de la resurrecció del Crist i a entrar en el seu Regne. Avui ho celebrem units a la gran família benedictina estesa per tot el món.

En veure el fruit que el seguiment d'aquest camí vers l'amor perfecte ha donat en sant Benet, beneïm el Senyor i tenim *als llavis la seva lloança* per l'obra que va fer en ell. I alhora, malgrat les nostres limitacions, voldríem viure intensament l'experiència espiritual que ens proposa el salm. Per assaborir com *n'és, de bo*, el Senyor. I des de la nostra experiència poder invitar els altres, particularment els qui anhelen i cerquen la seva plenitud personal: *tasteu i veureu*.

Per tastar cal tenir un cor humil, obert, disposat a acollir la paraula divina, disposat a acollir aquell que és la tendresa i la compassió de Déu encarnada, Jesucrist. Abans, amb la simplicitat de qui se sap petit i mancat del necessari per alliberar-se totalment, cal demanar amb pregària ben insistent que el Senyor, que ens és màximament proper, ens guïi, ens ompli de llum, ens deixi gustar el seu amor etern. Aleshores tastarem i veurem que la vivència de la intimitat amb Déu és saborosa -segons la imatge que fa servir el salmista- i portadora de felicitat. I aquesta vivència espiritual farà brollar del nostre interior la lloança i l'acció de gràcies unides a les de tots els membres del poble sant.

L'experiència espiritual que ens invita a fer el salmista en la festa d'avui, ens ajuda a aprofundir la vivència del jubileu que estem celebrant a Montserrat, amb motiu del 125è. aniversari del patronatge de la Mare de Déu sobre Catalunya. De fet, el salm ens crida al consol i a l'esperança, segurs que *l'àngel del Senyor acampa entorn dels seus fidels per protegir-los*. Aquesta és,

també, la certesa que ens infon la invocació de santa Maria. A tots els qui acuden a ella afligits per la feixuguesa de tantes coses i de tants sofriments, ella els invita a alçar la mirada vers el Senyor, perquè ell els *omplirà de llum i no hauran d'abaixar els ulls avergonyits*, sinó que recobran la pau, la joia i l'esperança. A això ens invita, encara, la quaresma, per renovar-nos espiritualment i poder celebrar amb goig la santa Pasqua, fins arribar un dia a compartir la glòria de Jesucrist amb els *sants i santes del Senyor*.

En aquest context de la festa del Trànsit de sant Benet i de l'any jubilar em plau donar la benvinguda, en nom dels meus germans monjos i dels escolans, als preveres de les parròquies veïnes de Montserrat que seguint la tradició avui comparteixen la celebració amb nosaltres. Que la seva estada en aquesta casa els sigui portadora de la gràcia divina per les pregàries de santa Maria i els en faci transmissors a les seves comunitats parroquials i a tots els qui estan sota la seva cura pastoral.

Unim ara les nostres veus a les de sant Benet i de tota l'Església del cel per glorificar *el Senyor* i exaltar plegats el seu nom. En rebre els Sants Dons eucarístics, tastarem i veurem *que n'és, de bo, el Senyor* i contemplem en la fe la llum veritable. ∞

* Pronunciada a Montserrat el 21 de març d'enguany.

LA UNITAT DE TOTA L'ESCRITURA*

per Joan Carles Elvira

Les lectures de la missa d'avui, germans i germanes, poden semblar oposades. Per exemple, les referències al vi nou i als bots vells de l'evangeli poden fer pensar en una contradicció entre el Nou i l'Antic Testament, al menys en molts dels seus fragments, per exemple el que hem escoltat a la primera lectura, en la qual Déu exigia a Saül, per boca del profeta Samuel, l'extermini dels enemics d'Israel. Crec que avui podem afrontar aquesta dificultat amb més maduresa que en altres èpoques i com que sóc un ferm defensor de la unitat de l'Escriptura, en aquesta homilia voldria extreure'n, dels textos bíblics d'avui, alguna lliçó profitosa per a la nostra vida de cristians. I, fins i tot, per a la dels nostres contemporanis de bona voluntat, que poden aprendre molt

d'aquests textos per la profunditat amb què plantegen el misteri de la condició humana.

Començo per la segona lectura, perquè l'Evangelista representa la clau per a interpretar la Bíblia com una Revelació unitària. Una discussió sobre l'observança del dejuni serveix a l'evangelista Marc per a il·lustrar, breument però amb gran densitat, la radical novetat que representa la irrupció del regne de Déu en Jesús de Natzaret. Ha arribat el temps de les noces: l'Espòs és aquí. Qualsevol israelita fidel comprenia perfectament aquesta imatge. Tota la primera Aliança està plena de referències a la relació sponsal de Déu amb Israel, el poble elegit, primícia d'una humanitat renovada. Una humanitat recreada que té el seu germen ara en els primers deixebles de Jesús. Ells són els amics del nuvi i no és temps de dejuni sinó de fer-li companyia, d'estar-se amb ell. Sí, realment ha començat un temps nou: les coses d'abans han passat. També aquesta bona notícia havia estat anunciada pels profetes en temps d'infortuni. Però ara la veritable novetat és que el regne de Déu ja no es declina en futur, com una promesa que ha d'arribar, sinó en present, com una realitat efectiva en una persona, Jesús de Natzaret, un home com nosaltres però que deixa entreveure a qui sap acollir-lo una plenitud que el fa únic i incomparable. El vi nou és certament el vi de les noces de Déu amb la humanitat sencera.

I la primera lectura? Des de Jesús, i des del rostre de Déu que ens revela, només la podem llegir de manera espiritual. El missatge

aleshores és clar: val més obeir Déu que oferir-li víctimes. O dit amb altres paraules: ai de nosaltres, els creients, quan als nostres interessos els diem "voluntat de Déu"! Amb tot, el problema de la violència roman. Una violència que també trobarem a l'Evangelista, però espiritualitzada. És a dir, ara és Déu qui pateix la violència humana en Jesús. En definitiva, el Regne dels temps nous no es presenta a la manera dels homes, amb poder i domini, sinó en la figura del servent humil que pren damunt seu el pecat del món, amb tota la seva violència. La novetat de Jesús és radical: desfà totes les nostres expectatives, fins i tot les religioses. Per això ens salva. Els deixebles de Jesús hem de preferir sofrir la violència en la pròpia carn abans d'exercir-la sobre els altres. Aprenentatge enormement difícil perquè la violència humana no s'elimina, només es transforma quan s'espiritualitza en combat interior contra el propi egoisme. Per això la pràctica del dejuni, en les seves múltiples expressions, no ha quedat superada i pot esdevenir pedagogia evangèlica per acollir l'Esperit Sant, l'únic capaç d'obrar en nosaltres el que és humanament impossible.

Germans i germanes, tenim motius per sentir-nos joiosos en aquesta Eucaristia. Som els amics de Jesús, els amics del nuvi. Feliços, doncs, els convidats a les noces de l'Anyell, quan el regne de Déu arribarà a la seva plenitud! ✪

* Homilia pronunciada a Montserrat el 16 de gener, dilluns de la 2ª setmana durant l'any (textos: 1Sa 15,16-23; Mc 2, 18-22).

DÉU ÉS MISERICÒRDIA I PERDÓ*

pel pare Xavier Poch

La ciutat de Nínive, capital del Regne d'Assíria, era per als oients de la profecia de Jonàs, la personificació del mal i de l'opressió, ja que d'ella havia vingut la destrucció del Regne d'Israel. I malgrat això, la profecia els estava dient que Déu està oferint als habitants de Nínive el perdó. Inaudit! Dificil d'acceptar! L'enemic, se l'ha de perdonar?

I malgrat que els costi d'acceptar, en realitat els estava mostrant el rostre misericordiós del Déu d'Israel. No ens hauria de fer

falta esperar el Nou Testament per saber que més ens acostem a Déu quan el descobrim com Amor.

Per això, una humanitat que no conegui el Déu de la misericòrdia i del perdó (el Déu de Jesucrist) es revela com una humanitat immisericorde, violenta i cruel. I també cauen en aquesta mateixa situació les societats teocràtiques que fan de Déu un ídol de la pròpia ideologia religiosa fonamentalista. I, de totes dues situacions, en tenim exemples en la història i

en l'actualitat.

Situem-nos en el nostre present. El nostre món, què vol saber de Déu? L'interessa, descobrir-lo? Vol trobar-lo? O ja li va bé mantenir les imatges desvirtuades que s'han fet de Déu i que estan permetent mantenir les forces cegues de la violència i justificar el domini sobre altres poblacions, ètnies o cultures?

El llibre de Jonàs ens mostra una realitat que continua sent malauradament ben actual: és més fàcil predicar la venjança i la violència contra el qui és dife-

rent, el qual se'l declara enemic, que no pas predicar la misericòrdia (i fins la justícia, que en Déu van juntes).

No m'estendré en exemples. Però tots tenim ben a prop com n'està resultant, de fàcil, concitar i estendre l'animadversió (i el boicot) contra determinats pobles, com el nostre. O també com hi ha líders religiosos fonamentalistes que declaren la mort als qui no combreguen amb les seves idees; i això troba seguidors fanàtics. I, encara, com hi ha els poders fàctics d'Occident que mouen els fils per decidir qui és dels seus i qui ha de ser anul·lat i se l'ha de dominar o de fer desaparèixer.

La Bíblia, un llibre que més ens convindria conèixer per evitar els simplismes amb què a vegades es parla de Déu per negar-lo o per apropiarse'l, ens està dient, en boca de Jonàs, que Déu sempre ofereix la mà a tothom, a qualsevol persona, i el convida a la conversió, a resituar la seva vida per orientar-la a la llum de Déu, i, en Jesús, a la llum de l'evangeli. Això és el que bàsicament hauríem de fer i de testimoniar els qui ens diem cristians si volem ser coherents amb la nostra condició de seguidors de Jesús, per una vida de fe que creu en la seva paraula i que mira de posar en obra els seus ensenyaments. "Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova".

El relat del llibre de Jonàs acabava bé: els habitants de Nínive es converteixen a Déu i reben la salvació. Les nostres històries actuals, tan complicades algunes, acabaran bé? No en tenim el control ni la certesa, en

un món amb tants fronts diversos. Convindria trobar l'essencial que ens uneix com a humanitat que fa un camí on tots tenim molt a compartir per anar endavant, o molt a perdre. A la llarga no hi podrà haver guanyadors i perdedors, perquè en un món globalitzat tots quedarem afectats per la lluita que es va perllongant en la nostra societat humana que no és capaç de mirar-se l'altre com aquell amb qui he de fer un mateix camí, que ens ofereixi un futur en aquest món, i ens porti una salvació en Déu.

En canvi sembla com si s'estigui portant el nostre món al límit de la seva resistència. Copsem un deteriorament en molts camps: la natura que estem degradant, el terror que se sent com una amenaça, la inseguretat que ens condiciona... i la falta de referents ètics clars. Però, prendre'n consciència, ens apressa a convertir-nos, com els ninivites; a demanar als responsables de les nacions que canviïn els esquemes de poder que perpetuen els enfrontaments en el nostre món. Optar decididament per la conversió farà que no fugim de la realitat, per complexa que sigui, sinó que ens ha de portar a ser-hi presents, com Jonàs, però ara per portar-hi l'evangeli.

"Veni i us faré pescadors d'homes", ens ha dit avui Jesús. Si ho escoltem de veritat significarà que incorporem un projecte de vida en el qual per damunt de l'activitat concreta que realitzem hi ha una missió que és d'alliberament. Ser pescadors d'homes per treure'ls del mar de la tenebra del mal per portar-los a la vida. Missió transcendental i alhora

concreta. És una pesca per treure les persones de la marginació, de la soledat, de la malaltia, del desamor i oferir-los un futur, presentant així quin és el rostre del Déu que ens ha implicat en aquesta missió, un Déu que és amor, i així, en nom de Jesús, donar fruit abundant de bones obres.

Acabo amb un text del segle primer, de Sant Climent de Roma, que crec molt apropiat en aquesta Setmana per la unitat dels cristians, que ens mostra com era, i com hauria de ser la nostra vivència de creients. Diu: "Nit i dia us mostràveu sol·lícits per la fraternitat universal, a fi que els elegits de Déu aconseguissin la salvació mitjançant la misericòrdia i la concòrdia. Éreu sincers i senzills i no guardàveu rancúnia. Teníeu per abominable tot allò que ni de lluny s'assemblés a la sedició o a la ruptura; us planyíeu dels pecats dels altres i consideràveu vostres els seus defectes. No us vàreu penedir mai d'haver obrat el bé, promptes per a tota obra bona".

Germans, esforcem-nos per fer-ho realitat. ☘

* Homilia pronunciada a Montserrat el diumenge 22 de gener, III durant l'any del cicle B (lectures: Jn 3,1-5. 10; 1C 7,29-31; Mc 1,14-20).

ALGUNES PISTES PER AL SEGUIMENT DE JESUCRIST

pel pare Ignasi M. Fossas

Per fer una travessa per la muntanya, o per dur a terme un pelegrinatge, cal un bon mapa i una bona guia. Aquests instruments d'ajuda, a més de la descripció ben detallada del camí, de tant en tant assenyalen alguns punts de referència de cara a facilitar l'orientació: a tants metres es troba una casa a la dreta, en el km. tal hi ha un arbre centenari a la vora del camí, en arribar al coll trobareu una creu, etc...

Les lectures de les misses ferials durant la Quaresma crec que fan una cosa semblant per a qui vol fer el pelegrinatge de la vida cristiana. Ens van oferint alguns punts de referència fonamentals en el camí de ser deixebles del Crist. En proposo un exemple, a partir dels textos del dissabte després de Cendra.

En primer lloc el diàleg amb Déu. El creient no està sol mentre peregrina per aquest món. Déu fa

camí amb ell, l'acompanya i es presta a l'intercanvi. Escolteu, Senyor, *escolteu i responeu-me*, canta el salmista (Ps 85, 1). I Déu respon: *Diu el Senyor: "Si no intentes de fer caure els altres... si dones el teu pa als qui passen gana... s'omplirà de llum la teva foscor* (Is 58, 9b-10). Una de les característiques de la vida cristiana, seguint en això la revelació de l'Antic Testament acomplerta en Jesucrist, és aquesta mena de franquesa en el tracte amb Déu. El creient li parla, l'interroga, en reclama el favor, li demana ajut, el lloa, li dona glòria. I Déu respon amb el seu ensenyament, amb la seva revelació. *La boca del Senyor és la qui et parla* (Is 58, 14).

Un altre punt de referència que ens orienta en el camí, és saber reconèixer qui som nosaltres i qui és Déu. El salmista confessava: *sóc un pobre desvalgut, guardeu la meva vida, que sóc un fidel vostre. Salveu el vostre servent, que en vós confia* (Ps 85, 1-2). Déu, en canvi, és el Senyor. Però no un senyor com els d'aquest món. *Vós, Senyor, sou indulgent i bo, ric en l'amor per a tothom qui us invoca. Sou el meu Déu, compadiu-me, Senyor* (Ps 85, 5.3). De Déu només n'hi ha un de sol, el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, que s'ha revelat en Jesucrist com a Pare, Fill i Esperit Sant. La possibilitat i la confiança en el diàleg entre Déu i el creient no esborren la diferència ni la distància entre l'un i l'altre. Parlem amb Déu confiadament, però sempre a través d'un vel. Però, per la fe, l'esperança i la caritat sabem que aquest

diàleg és real i veritable.

I encara un tercer element que ens indica l'itinerari adequat. El podríem enunciar així: la pràctica com a criteri de verificació, d'autenticitat. Com ho sabem si anem pel bon camí? Si estimem en concret, no d'una manera abstracta o teòrica, sinó pràctica, començant pels qui tenim més a prop. *Jesús veié un cobrador d'impostos que es deia Leví... i li digué: "Vine amb mi". Ell ho deixà tot, s'aixecà i se n'anà amb Jesús* (Lc 5, 27-28). Jesús no va fer grans discursos a Mateu, ni va intentar convèncer-lo amb reflexions profundes. Amb la mateixa força de la mirada i de la paraula, la mateixa paraula creadora del Pare, amb les quals s'adreçà a Mateu, avui Jesús ens diu a cada un de nosaltres: *Vine amb mi. Si no intentes de fer caure els altres, ni els assenyaless amb el dit... si satisfàs la fam dels indigents, s'omplirà de llum la teva foscor; i el teu capvespre serà clar com el migdia* (Is 58, 9b-10).

No tinguis por, doncs, tot al llarg del camí, tu que vols ser fidel en el seguiment del Crist; que et sents seduït per Ell i vols deixar-te endur pel vigor de la seva gràcia. *En tot moment el Senyor et conduirà, en ple desert saciarà la teva fam; et farà fort i vigorós, seràs com un hort amarat d'aigua, com una font inestroncable* (Is 58, 11). *L'aigua que jo li donaré, dirà Jesús a la samaritana, es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna* (Jn 4, 14). ∞

EN L'ESCAIENÇA DE L'ANY JUBILAR

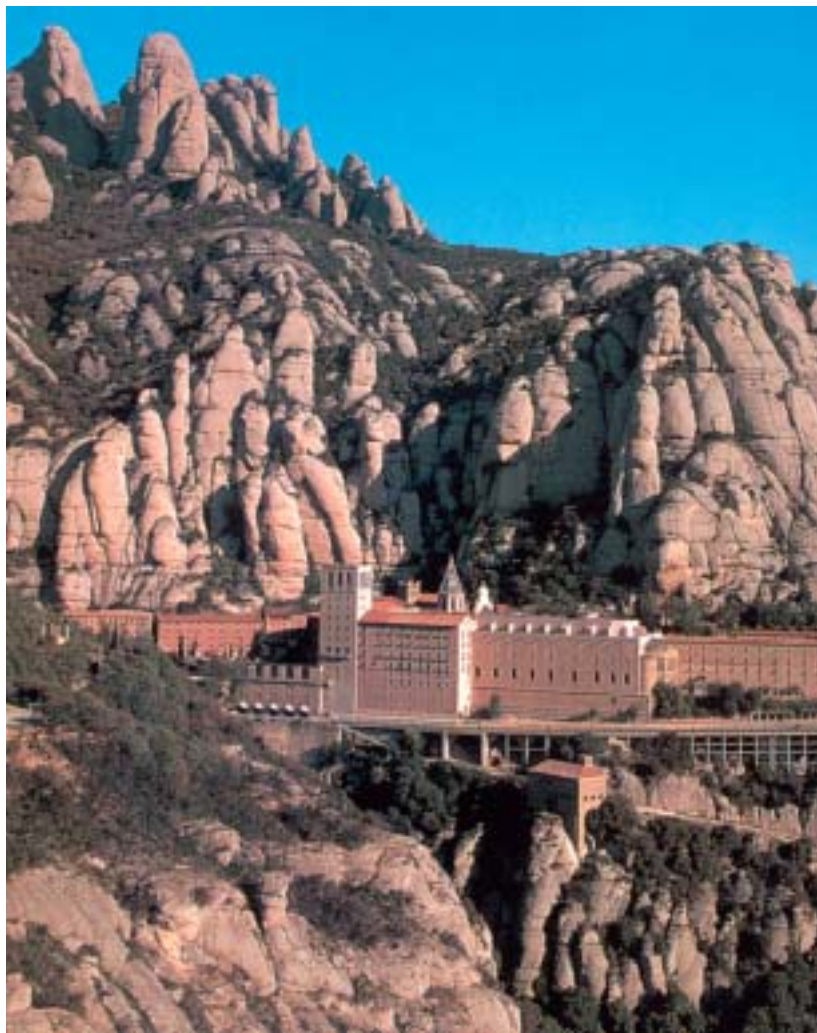
MONTSERRAT

pare prior Ramon Ribera – Domínica laetare

Quan el pare abat em va demanar de fer de prior, fa gairebé sis anys, em va demanar de substituir-lo quan ell fos fora; i quan se'n va, cosa que s'esdevé amb una certa regularitat per raons del càrrec -aquesta vegada per predicar uns exercicis espirituals a una comunitat benedictina-, em diu el que haig de fer. Una de les coses que em va indicar aquesta vegada és “anar als oblats”. I, adreçant-me al pare Jordi en un moment que estàvem tots tres junts, vaig dir-li: “ja m'explicaràs què he de dir”, i el pare abat respongué: “el que jo t'he dit que diguessis”. (*rialla general*) Parlo en broma i, alhora, parlo seriosament. Llavors afegí: “Digues-los una paraula sobre el cent vint-i-cinquè aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat, i el jubileu”.

Vosaltres sou part de la família montserratina; alguns de vosaltres coneixeu més perfectament la història recent de Montserrat fins i tot que alguns de nosaltres. Per tant, no us explico gaires detalls sobre el que representà la festa de les commemoracions anteriors: la de l'any 1956, en què alguns de vosaltres ja hi vàreu participar, i la més recent del 1981.

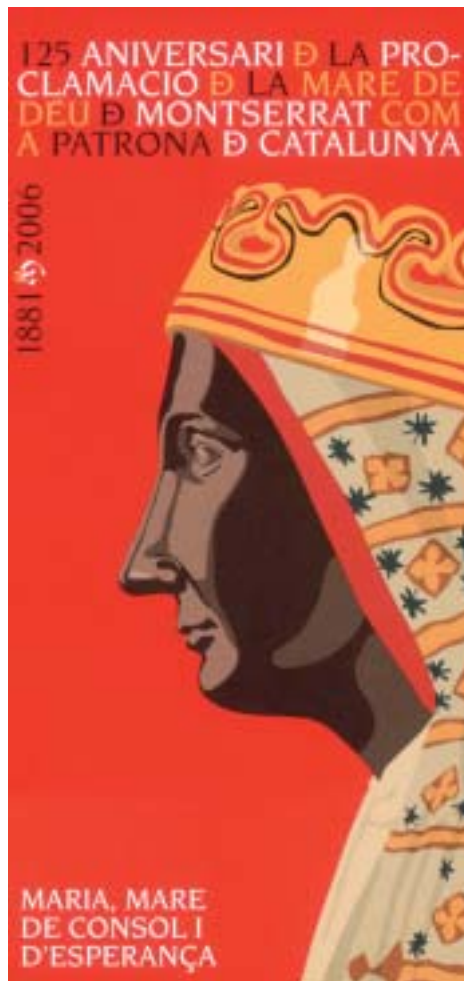
Us diré sintèticament -el temps apressa- tres coses sobre el Patronatge i una sobre el Jubileu. El patronatge de la Mare de Déu de Montserrat s'estableix el 1881, en ple movi-

ment romàntic, tant a Catalunya com en general a Europa, i significa un ressorgiment de les tradicions de país, de poble, d'identitat nacional, d'arrelament a la geografia; en aquesta atmosfera, hi ha un grup de persones que es posen d'acord per a un projecte comú: realçar un punt concret de la terra i, com a cristians que són, aquest punt de la terra tindria un vessant religiós indubtable, cristià, catòlic: això és

Montserrat.

En primer lloc voldria subratllar que el grup està format de persones d'origen divers: hi ha el canonge Collell, hi ha Torras i Bages, que després serà bisbe, hi ha el poeta Verdaguier, del qual tots coneixeu la no sempre fàcil història: són persones que han nascut a casa nostra. Però també voldria remarcar la presència del bisbe de Barcelona, el Dr. Urquinaona, que havia

nascut a Andalusia, i que estava a Catalunya únicament per raó de la seva tasca eclesial. En canvi, es fa català i treballa servint el projecte del país que l'acull. Em sembla que és interessant de remarcar aquest aspecte, perquè Montserrat no és només una cosa que interessi als nascuts aquí, sinó que el projecte aglutina persones d'origens diversos, nascudes aquí i nascudes fora. I Montserrat ha esdevingut un lloc de trobada de *tot* el poble!

Encara una altra remarca d'aquest projecte: està liderat per un conjunt heterogeni de persones que es posen d'acord. No es tracta sols d'una idea d'intel·lectuals, poetes, bisbes i pensadors, com he citat, sinó que és un projecte del poble. El poble el ratificà, doncs. Sempre em costa d'imaginar com devien ser realment

aquells dies de celebració quan les cròniques parlen de multituds, però certament que hi havia multituds a Montserrat en les festes de la coronació. Per tant, no és només el projecte teòric de persones que pensen, sinó un projecte que el saben passar al poble, i que aquest poble el secunda. I Montserrat ha esdevingut un *lloc popular!*

Segonament: no s'agafa una idea, sinó que es pren com a símbol una realitat geogràfica. Alguns de vosaltres sabeu com m'agrada la geografia, i trescar pel país. Montserrat és una muntanya que destaca d'arreu, des de l'Aneto al Canigó, i d'allí a la serra de Tramuntana de Mallorca, i als ports de Beseit, per citar els quatre punts cardinals. Per tot arreu, en un dia mitjanament clar, destaca Montserrat, perquè és al centre, no matemàtic però sí geogràfic, d'un país. I encara destaca per la seva figura estranya. Aleshores aquesta muntanya esdevé símbol. De muntanyes, n'hi ha moltes, i al nostre país en tenim, i abundants, però aquesta muntanya és especial per la seva forma especial, fàcilment identificable. Fixeu-vos que agafem com a símbol les coses rares, les coses precioses. I Montserrat, em refereixo a la muntanya de Montserrat, és el símbol i punt de referència d'un país. Diuen que els mariners, quan arribaven en un cert punt i a l'horitzó, veien Montserrat, l'identificaven, i se sentien ja arribats a port. I els caminants, també, quan passaven collades del Pirineu, identificaven de seguida la muntanya de Montserrat com a punt de referència, i se sentien a casa.

Fa cent vint-i-cinc anys un grup de persones diferents es fan seus els sentiments populars, identificant-li el referent geogràfic.

En començar, he dit, que les persones que lideraren el projecte eren profundament cristianes. Així Montserrat no és sols una muntanya, per més bonica o per més rara i preciosa que sigui, sinó que se la identifica amb una imatge de la Mare de Déu, amb una presència de Maria, i es transforma, en els versos de Verdaguer, en el tron de la Mare de Déu, en el seu palau, en la casa que els angelets li han serrat. Per tant, Montserrat és una presència, no solament geogràfica sinó profundament religiosa, profundament cristiana.

Quin és, doncs, el referent del nostre poble? És la Mare de Déu de Montserrat, representat per una imatge.

Els que l'any 1997 vam tenir la sort de ser aquí per la festa del cinquantenari de l'entronització de la Mare de Déu, ens vam poder adonar que en les persones que miraven la imatge de la Mare de Déu tot passant, de forma extraordinària, per l'exterior de l'església, hi percebien una presència, hi veien més enllà del que veien els seus ulls. És aquesta presència de la Mare de Déu que ens fa de referent.

Encara una paraula sobre el jubileu. El jubileu, es tracta d'una pràctica que trobem a l'Antic Testament. Els que em coneixeu ja sabeu també com estimo l'Antic Testament, en concret, i la Bíblia. El trobem, el jubileu, sobretot en un llibre dels més difícils, el del Levític (Lv 25 i 27). Comporta una pràctica legal impossible de dur a terme en una situació política

real. Això és, cada cinquanta anys les propietats passaven al primer posseïdor. Per tant, en adquirir una propietat només se'n comprava el dret d'ús. Si tinc un camp i necessito diners, el venc, però sols fins a l'any del jubileu. Per tant, només per a un temps limitat d'ús d'una propietat, deu, vint, trenta o quaranta anys... I quan arriba l'any del jubileu torna a la propietat del seu amo primer, perquè, recordem-ho, la terra és de Déu; el poble viu com rellogat a la terra de Déu. Això, evidentment, en la vida real és impossible, seria un desori.

Dues qüestions, doncs, plantejades sintèticament. En primer lloc: en un món de Déu no hi ha situacions irreversibles, sempre podem recomençar de nou, reiniciar la vida. Un Jubileu és l'oportunitat d'un nou inici. I segona qüestió: per què precisament cinquanta? No us explicaré el valor dels nombres; alguns ja sabeu que m'agraden molt, pel que signifiquen de símbols. Simplement, cinquanta no és un nombre màgic, sinó que indica simbòlicament el Messies, la plenitud del Messies. No us n'explico el perquè, m'allargaria. Dir a l'any cinquanta hi ha un Jubileu és dir: en el Messies, en el Crist, tenim l'oportunitat de començar la vida a zero. Simbòlicament celebrem l'aparició del Messies a la terra, atorgant la gràcia del perdó, de començar la vida a zero. Recordeu aquell text de Lluç (4): Jesús proclama un *Any de gràcia* que es concedeix per causa de la seva presència. La presència del Messies és pau, perdó, remissió dels deutes.

En sorgeixen dues conseqüències: en primer lloc, si algú s'equivoca, se li oblidat l'error. Bé,

ja és alguna cosa: donar possibilitat a l'amnèsia, a l'oblit. Però hi ha més coses, perquè no solament un comet errors, sinó que sóc responsable d'accions. No n'hi ha prou d'oblidar l'error comès, sinó que és necessari d'amnistiar tota responsabilitat dels fets comesos, més enllà de l'error. En el Jubileu també la responsabilitat s'oblida. Simbòlicament, és clar.

Què és un Jubileu? La possibilitat de recomençar no tan sols oblidant els errors passats, sinó també qualsevol responsabilitat. I aquest perdó sols pot esdevenir-se per la presència del Messies, del Crist; sols Ell comporta la possibilitat de començar de nou, absolutament.

Bé, amb una condició, òbviament, només una, molt senzilla, almenys aparentment: em cal estar-hi d'acord, **recomençaré on vulgui recomençar**. Només cal això, que **jo vulgui recomençar**. Perquè, òbviament, després la caiguda del nou error hi tornarà a ser, i la nostra responsabilitat. Però és el desig ferm de recomençar per part meua! Es convoca un jubileu, doncs, per a tots aquells que desitgen recomençar la vida. Aleshores, simplement, l'Església ho visualitza amb una sèrie de signes sacramentals, com ara la confessió: "Senyor, no voldria haver-ho fet, aquí em tens, tal com sóc, amb els meus errors"; o la comunió, que se'ns atorga amb l'acompliment de la fraternitat en Crist, la pregària.... Res més que això.

Amb el Jubileu voldríem que la celebració dels cent vint-i-cinc anys del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat no sigui només un record del passat, sinó també la manifestació d'una presència del Crist, del fill de Maria, que fa possible un reco-

mençament, i no sols per nosaltres, perquè, en la mesura que nosaltres estem perdonats, purificats, per Crist..., ens cal fer semblantment en el nostre entorn.

Fixeu-vos en la nostra imatge santa: Maria presenta Crist, la mare de consol i d'esperança, és la mare de Crist; i en mirar-la, identificats amb ella, ens fem igualment portadors de consol i d'esperança per als altres. Recordeu aquella paràbola (Mt 18): si Déu ens perdona, si ens permet de recomençar, hem d'atorgar el perdó, el recomençament per als altres. Aquests dies, fins socialment, vivim com en una esperança que la pau del recomençament és possible, i tant de bo que ho fos, però, almenys per part nostra, ens hi hem de ben disposar.

Vosaltres, que formeu part de la família de Montserrat, celebren tots junts les festes dels cent vint-i-cinc anys del patronatge de Maria; celebren-la fent Jubileu, o mig jubileu (la meitat de cinquanta és vint-i-cinc); no solament alegrant-vos vosaltres del perdó, amb la joia del recomençament, sinó passant-lo als altres, per poder, amb les nostres possibilitats, aportar la nostra col·laboració per a la construcció d'un món nou.

El pare Jordi m'ha dit, també: "felicita'ls la Pasqua". Un Jubileu és realment la Pasqua, la presència real, actuant de Crist, la consciència de saber-nos perdonats, de tenir la possibilitat d'un nou començament, d'un món nou..., saber que després d'un hivern, ni que sigui llarg, ve una primavera i que el bosc comença a florir.

I res més. Content de trobar-me aquí amb vosaltres. (Anava a dir: content que el pare abat hagi marxat per haver-me concedit el goig d'estar una estona amb vosaltres).

EL DESERT

pel pare Cebrià Pifarré

Diu l'Evangeli que Jesús també de tant en tant anava amb els deixebles a un lloc despoblat i els parlava de manera propera, per poder refer les seves forces, per poder tornar a la seva missió quotidiana amb nova vitalitat.

També nosaltres amb Jesús volem anar al desert, al desert del nostre cor per trobar l' essencial.

El desert és el lloc de la trobada amb Déu

La Bíblia ens diu que quan el

Senyor vol purificar el seu poble el porta al desert; allà li parla en la intimitat.

En la vida, en l'existència humana, també hi ha situacions de desert que ens confronten amb la nostra realitat. I al desert no tens res on recolzar-te. Tens la temptació del miratge; però és això, un miratge, i la temptació de tornar enrere, de somiar amb les olles d'Egipte, com els israelites, o la temptació de girar-te cap als ídols i fer-te un déu a la teva mida, per poder tocar, per poder veure, com els israelites que fabricaren un vedell d'or amb els bra-

çalets i les arrecades. Israel, aquí tens el teu Déu. I van ballar i van saltar i van adorar el déu que no era sinó el vedell d'or.

Vedells d'or... i d'ídols fets pels homes, projeccions del que nosaltres somiem... el nostre inconscient ens fa males passades. D'ídolatres, n'hi ha molts i de moltes menes; ho sabem per experiència. I algun entès afirma que el 80 o 90% de les nostres decisions les fem de manera inconscient; ens cal ser humils.

Purificar el nostre interior no és fàcil; per això, en aquest sentit,

"el desert és sempre una oportunitat de gràcia". Al desert, o t'hi estavelles o t'hi refàs. Qui diu al desert diu en una situació de crisi, en un moment en què trontollen moltes certes. D'una crisi, si la resols bé, si la integres, pots sortir-ne refet, enfortit, igual que d'una malaltia: o la superes o...

El desert és el moment de la prova; Déu ens prova.

Tal com diu Sant Ignasi al començament dels exercicis: cal anar al "principio y fundamento"; cal anar al que és realment essencial. Sovint, en la vida de cada dia, vivim com molt "estressats", molt fragmentats, fets a trossos, ens falta la unitat interior, vivim com dividits. "Diabolos" vol dir això, divisió.

L'Evangelí ens explica que aquell endimoniat va anar a trobar Jesús; i Jesús li preguntà: quin és el teu nom? Jesús vol identificar el mal. El meu nom és **legió**, que vol dir molts. Fragmentació, dispersió, caos, desordre, no-sentit, buidor. Tal com deien els antics: "aquedia", accídia, peresa, insatisfacció, amargor, tristesa, "desazón" en castellà, disgust, infelicitat... que porta, doncs, a no tenir alegria, a tenir mal humor, a ser negatiu, com es diu ara, que tot ho veu de color negre, que viu crispat, amb actitud rígida, que fàcilment condemna o judica els altres, que viu superficialment, que únicament es queda en el que és anecdòtic... Viure distret, fora de tu, se t'escapa el que és fonamental, tens com un disgust de les coses espirituals, de trobar-te a tu mateix, no aguantes el silenci i necessites posar música, sorolls, t'has de moure, has d'anar de viatge, organitzar coses, escriure

papers, omplir llibres, empassar-te vídeos, devorar televisió, fer quilòmetres i més quilòmetres... Hem fet un home d'una profunda buidor.

El desert posa al descobert aquesta situació, allà no tens on agafar-te. No tens televisió, no tens telèfon, no tens la nevera plena... no pots actuar de manera compulsiva, no tens cotxe, no tens amics, no tens res, ets com un pobre. Només tens el cel a sobre; a la nit, les estrelles i el silenci. Llavors és gran la temptació del miratge. La temptació de poder tocar alguna cosa. Se't pot fer irresistible la teva radical fragilitat, la pobresa, la flaqueza. Apareix la teva radical nuesa.

On ets Adam? Una pregunta que travessa tota la Bíblia.

Qui t'ha dit que vas nu, despullat?

Llavors és el moment de prendre consciència de la condició de fragilitat, de contingència, de no tenir una paraula sobre la vida. Que no pots donar una resposta a aquella pregunta fonamental del sentit, que tu no pots fer preguntes a Déu, sinó que és Déu qui te les fa tu.

Ets referit a la teva radical condició de criatura, de criatura vital, de l'existència com a do. Ets també portat, doncs, al desert, en el silenci, a reconèixer la teva condició de no salvació, Que per tu mateix no et pots salvar, cal que hi hagi algú que et doni la mà.

És una situació propícia a la invocació, a obrir les mans, a invocar el nom de Déu: "Senyor, no em deixis", si ets creient; si ets no creient: "si existeixes, Senyor,

no em deixis".

Per tant sempre és bonic contemplar Jesús i les seves anades amb els deixebles al desert. El cristià sempre troba petits deserts. La vida t'hi porta, a petits deserts quotidians que has d'assumir perquè són una oportunitat meravellosa d'alliberament, de salvació.

Hi ha deserts i crisis molt profundes. Aquí també podem contemplar la figura de Jesús, com ens expliquen els evangelis: la paraula de les temptacions, la paraula del baptisme. Jesús va al desert abans de començar la seva missió d'anunciar el regne de Déu. Per tant, anem al desert; però no hi anem sols, anem-hi amb Jesús. Tal com diu el salm: "amb Ell a la dreta mai no caure".

Amb Jesús podem anar al desert. Ell encanta les serpents. Jesús toca el flabiol i encanta les serpents, és a dir, els dimonis, el món de les fantasies, les pors, els bloqueigs; aquest món instintiu d'agressivitat, el cor pertorbat. Si anem al desert amb Jesús ell encantarà les serpents i em dirà: no tinguis por del mal, tingues confiança, sigues alliberat de dimonis, que trobis la pau.

Jesús em dona la gràcia de la pacificació de l'ànima. El seu do espiritual, la confiança. Em dona el do del perdó, em cura les ferides de l'ànima, em dona la certesa del Regnat de Déu, de la proximitat de Déu, de l'Esperit Sant. Ens diu: aixeca't i camina; ens renta els peus, ens nodreix materialment amb la seva paraula, amb la seva eucaristia i ens recorda que l'home no sols viu de pa sinó de tota paraula que surt de la seva boca, de la boca de Déu.

LA FE EN JESUS ÉS JA SEGUIMENT DE JESUS *

pel pare Andreu M. Marquès

Estimats germans:

Temps enrere vaig llegir una curta frase de Kierkegaard que em va impressionar. Diu el filòsof danès: "l'únic que ens garanteix una veritable diferència entre el teatre i l'església és el seguiment de Jesucrist"¹. Tots sentim la profunda veritat d'aquestes paraules: l'església no pot estar feta de **d'actors** que representen el seu paper més o menys bé, sinó que ha d'estar feta de **deixebles** que -com Pere i Andreu, com Jaume i Joanhana abandonat barca, xarxes i pare per seguir Jesús, el qual, de pescadors de peixos, els converteix en pescadors d'homes. El seguiment de Jesús no és cosa de teoria o de bells discursos, sinó de fets, d'acord amb aquelles paraules de l'evangeli segons sant Mateu: "No tothom qui em diu Senyor, Senyor, entrarà al Regne del cel, sinó el qui fa la voluntat del meu Pare del cel" (Mt 7,21). O també, com diu sant Jaume: "Poseu en pràctica la paraula i no us limiteu a escoltar-la, enganyant-vos a vosaltres mateixos" (Jm 1,22). Es tracta, en això, d'una qüestió

d'honeste-dat, de no fer teatre ni trampes, de no enganyar, ni a nosaltres ni als altres.

Però si després d'haver meditat sobre el radicalisme del seguiment de Jesús -tal com ens hi convida l'evangeli d'avui- passem a la primera lectura (de la carta als Romans), hi ha el risc que quedem desconcertats. L'evangeli segons sant Mateu ens recorda: "No tothom qui em diu Senyor, Senyor..."; en canvi, l'Apòstol ens diu: "Si amb els llavis reconeixes que Jesús és Senyor [...] seràs salvat". I mentre que sant Jaume ens adverteix: "No us limiteu a escoltar la paraula", sant Pau, en l'epístola d'avui, ho centra tot en la fe, en la paraula, en l'escoltar, l'invocar, el proclamar: "La fe ve de l'audició, i l'audició és possible per la paraula del Crist"².

Em sembla, però, que ens equivocariem de mig a mig si contraposàvem fe i seguiment, tot fent, per exemple, de la fe un **primer pas** que hauria de ser posteriorment completat per la radicalitat del seguiment de Jesucrist. Sostenir això equival-

dria a dir -emprant la imatge de Kierkegaard- que l'apòstol Pau s'havia quedat a nivell de teatre, i que només completant-lo, matisant-lo, i afegint-hi algunes serioses "cauteles" -tal com de vegades s'ha fet- podem estar segurs d'haver-nos situat a nivell d'església. Però com que és obvi que aquest camí d'esmenes a l'Apòstol no és practicable, allò que hem de fer és mantenir ben units l'epístola i l'evangeli d'avui, i mirar d'entendre i viure la fe a la llum del seguiment, i entendre i viure el seguiment a la llum de la fe.

Jo gosaria dir que la fe en Jesús -entesa a fons, tal com ens hi convida l'Apòstol- és ja seguiment de Jesús. La fe no es pot reduir de cap manera a un acte intel·lectual isolat ni a un estat de credulitat habitual. Viure la pròpia vida en la fe en Jesús vol dir referir-ho tot, en la nostra vida, a la persona de Jesús, i no únicament allò que fem -els nostres actes- sinó també allò que ometem o esguerrem. No únicament les nostres activitats, sinó també les nostres passivitats. Viure-ho

1. "Die Garantie für den Unterschied zwischen Theater und Kirche ist die Nachfolge" (cf. G. EBELING, *Dogmatik II*, p. 525).

2. "Fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi".

tot en relació a Jesús i en comunió amb ell: no únicament el que la vida ens dóna sinó també allò que la vida ens pren, no únicament el que la vida ens regala sinó també allò que la vida ens exigeix, no únicament el que la vida ens promet sinó també allò que la vida ens nega.

De fet, tota forma de vida -cristiana o no, religiosa o indiferent- és una mena de seguiment. Viure és sempre anar al darrere de quelcom (uns valors o contravalors, un sentit, un model), i això fins i tot en el cas que ens deixem endur pel pendent de les nostres inclinacions espontànies. Aquesta forma natural de seguiment -pròpia de tota vida- és transformada radicalment per la fe en Jesucrist. Per la fe, **tot** és viscut en relació a Jesús i, a través d'ell, a Déu Pare. I, fent això, referint-ho **tot** a Jesús, la fe esdevé concreta i real, i transforma la vida. No es tracta tant, doncs, de transportar la fe a la vida a base d'anar-la traduint en bones obres, sinó deixar que la fe ens transporti, a tots nosaltres, en Jesucrist -**Jesucrist** que és aquell lloc on som acceptats i estimats per Déu Pare, lloc de perdó i de nova naixença, però també lloc

de temptació, de creu i de mort (com ens ho fa veure la vida del mateix Jesús i la del seu deixeble sant Andreu). Així, doncs, la fe veritable i autèntica és ja seguiment: és una participació en el

destí de Jesús, és un fer camí **junt amb Jesús o darrere seu** a través de la vida mortal, tot apropant-nos -així ho esperem- a la vida veritable i eterna. Amén. ∞

* Homília pronunciada a Montserrat el 30 de novembre de 2005, festa de l'apòstol sant Andreu (lectures: Rm 10,9-18; Mt 4,18-22).

“L'ENDEMÀ DEL DISSABTE...”

per Jordi Castanyer

Així, o d'una manera molt semblant, comencen els relats evangèlics del matí de Pasqua. Es tracta del darrer capítol de cadascun dels tres sinòptics (Mt 28; Mc 16; Lc 24) i dels dos darrers del quart evangeli (Jn 20-21). Són textos que coneixem força bé perquè la litúrgia ens els ofereix, fragmentàriament però sense deixar-se'n cap verset, al llarg sobretot dels primers dies del temps pasqual. Però el que ara proposo de fer és una lectura seguida, ni massa entretinguda ni massa apressada, d'aquests cinc capítols, l'un darrere l'altre. Que ningú no s'espanti: l'exercici demana solament una mitja hora escassa. La reflexió, és clar, és desitjable que molt més; de fet, inacabable.

Jo ho vaig fer fa uns pocs anys; que mai no és recomanable posar a ningú exercicis que un mateix no ha practicat ni inten-

tat resoldre. Amb paper i llapis al costat, no caldria ni dir-ho, per si de tant en tant hi endevinava alguna idea, potser un detall repetit, aneu a saber si alguna sorpresa i tot -la Paraula, ja ho sabeu, com la vida mateixa, per coneguda que sigui sempre porta novetat-, aspectes, en definitiva, que era bo d'anar anotant. Vaig fer-ho, un Dissabte sant, com a

preparació personal per a la Pasqua, i amb el desig viu d'endinsar-me en tot el que s'esdevé al llarg del dia més sant de tots, l'endemà del dissabte, el primer dia de la setmana, el dia del Senyor. La riquesa que se m'hi aparegué fou insospitada, i no ha deixat d'admirar-me d'aleshores ençà. Com si en aquests breus relats pasquals hi hagués condensats els eixos fonamentals de tot l'evangeli, com si hi fossin insinuats, més o menys explícitament, els aspectes més bàsics de l'itinerari dels deixebles de Jesús, dels d'aleshores tant com dels d'ara. En aquestes ratlles no podrem sinó fer-ne un tast. Aquest, doncs, és un articlet que no pretén atipar sinó més aviat fer venir gana; que no ho dona tot fet, tot mastegat, sinó que més aviat suggereix i posa feina per fer a casa. I que el lector, si en té el desig, continuï l'àpat; i que hi faci les seves troballes. I si comparteix la lectura i la recerca

serà encara més pasqual. Heus-ne ací, doncs, només esbossats i sense cap ordre, uns quants bocinets:

1) tenen Jesús al davant però no el reconeixen, en senten la veu però no la identifiquen. I tant que es pensaven que el coneixien. Presència-absència del Senyor. Misteri que trobem també en la vida dels deixebles. I en la nostra. Quan ens sembla que el toquem se'ns esmuny; i se'ns fa proper quan menys ens hoensem. Drama humà: *Era present en el món...i el món no l'ha reconegut.*

2) el dia mateix del gran triomf, de l'esclatant victòria, comença amb frustració, amb desànim, amb dubtes. I és precisament aleshores que tenen més a prop que mai allò que tant esperaven: la vida nova, el Salvador. En més d'una ocasió Jesús havia hagut de retreure als deixebles la manca de fe. El desànim, la decepció, conformen també la nostra vida de creients, d'aprenents de creients. Però el goig de la salvació és a tocar, a les portes. *No t'he dit que, si creus, veuràs la glòria de Déu?*

3) les dones, els deixebles d'Emmaús, Maria Magdalena, Pere mateix i "aquell que Jesús estimava"... el matí de Pasqua tothom corre! Sovintegen expressions com ara "immediatament", "llavors mateix", "corre, vés a trobar", i d'altres de semblants. Hi ha un anhel de comunicar de

seguida allò que s'ha vist i sentit, hi ha ganas boges de portar a tothom i a tot arreu la bona notícia (evangeli); i de fer-ho ara, avui, de pressa. Sí, és aquell “de pressa” amb què Maria, després de ser visitada per l'àngel (anunciació) surt a visitar la seva cosina Elisabet (visitació), aquell “de pressa” amb què Zaheu, després de sentir la invitació del Senyor, baixa de l'arbre i l'acull a casa seva i restitueix quatre vegades més el diner que havia estafat. La crida de Déu, la bona notícia de Jesús, no admet dilacions. I no em sé estar, pensant en la condició de la majoria de lectors d'aquestes línies, de recordar la insistència amb què sant Benet requereix aquesta actitud tan evangèlica en tots els qui viuen a “l'escola del servei diví”. Busqueu-ne, si la idea us atreu de cara a la vida, els diversos indrets que hi ha, a vegades amb insistència, de cap a cap de la Regla. *Immediatament deixaren les xarxes i el van seguir.*

4) la presència de “Jesús viu” infon temor, esglai, por. Més encara, és clar, després de veure'l a la creu i al sepulcre. Però no és mai por sinó coratge i confiança el que vol Déu amb la seva presència. I el dia de Pasqua se sent també, i més d'una vegada, la paraula clau: “no tingueu por”. Paraula que ressona de cap a cap de la història de la salvació, des del Gènesi (15,1) fins a l'Apocalipsi (1,17), passant, entre molts d'altres moments, per aquell tan sublim: “No tinguis por, Maria. Déu t'ha concedit la seva gràcia” (Lc 1,30). *No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne.*

5) la pau; santa paraula! Un altre eix bàsic que corre de cap a cap de la Paraula de Déu. Fonamental a l'hora que els profetes anuncien els temps messià-

tics, perquè el nom del Messies serà “príncep-de-pau”. Només cal remetre-us, si desitgeu endinsar-vos-hi, a l'índex temàtic de qualsevol Bíblia. Déu és portador de pau. Jesús ha vingut a anunciar l'evangeli (bona notícia) de la pau. Ell mateix és la nostra pau. I per això és un dels fruits de l'Esperit Sant. Els deixebles havien sentit de llavis de Jesús que havien de dur la pau arreu on anessin, que havien de viure en pau amb els germans, que havien de treballar per la pau. Doncs bé, busqueu-la al bell mig del matí de Pasqua i la hi trobareu. El fet de la presència de “Jesús viu” enmig de la comunitat és sinònim de pau. Ser portadors de pau és ser portadors de Jesús ressuscitat, és ser portadors de la més gran bona notícia, és ser evangelitzadors. *Us deixo la pau, us dono la meua pau. Jo us dono la pau que el món no dona.*

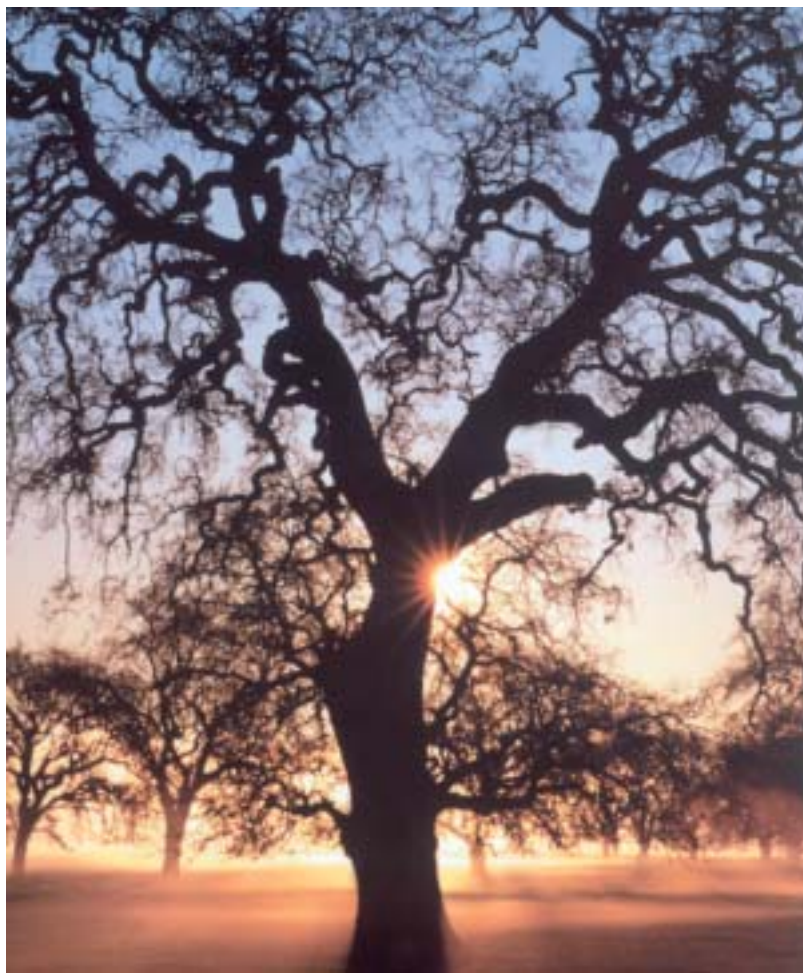
6) asseure's a taula i compartir l'aliment és, també avui, tot un signe de comunió, de fraternitat, d'amor. No ho fem únicament per a alimentar el cos; a vegades ni això no fem: “Només la companyia justifica la banalitat de l'aperitiu”, deia una frase que volia ser sàvia enmig d'uns exercicis monòtons de sintaxi. No ens ha d'estranyar, doncs, el nombre d'àpats i banquetes que surten en els evangelis, sempre amb presència de Jesús, o explicats per ell mateix com a paràboles, i molt sovint com a signe de salvació, com a signe del Regne, com a culminació de la trobada salvadora entre Déu i la criatura. Ja en Isaïes trobem també aquella paràbola tan expressiva d'un banquet per a tots els pobles (25,6). Però n'hi ha un, d'àpat, que marca com cap altre la vida dels Dotze, i que continua marcant, com cap altre sagrament, la vida de l'Església, la vida de cada cristià: el darrer sopar, aquell en

què s'havia de sacrificar l'anyell pasqual i en el qual Jesús, amb astorament de tots, féu el gest de partir el pa i de passar-los la copa tot dient-los: “això és el meu cos, entregat per vosaltres...”, aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meua sang, vessada per vosaltres”. Com tantes d'altres coses que els havia anat dient Jesús, també aquesta, però ara ben aviat, l'entendrien més tard. Naturalment, a la llum pasqual! Busquem-hi, doncs, també, en els relats del matí de Pasqua, alguns àpats, i trobem-hi l'Eucaristia, anomenada precisament “fracció del pa” pels primers cristians (Ac 2,42). El deixeble de Jesús, ara com aleshores, el reconeix plenament viu en aquest gest, gest de mort que dona vida, gest de comunió profundament filial i fraterna, gest que ell mateix, el deixeble, ha de fer i reproduir: si el gra de blat no mor... *Mentre sopaven... s'alçà i començà a rentar els peus dels deixebles... Us he donat exemple perquè ho feu també vosaltres.*

He d'acabar. Cadascun d'aquests sis punts podria ser molt més espremut, molt més aprofundit. Us convido a fer-ho i a trobar més passatges bíblics que s'hi poden relacionar. Però és que n'hi ha molts d'altres! En dic alguns dels que tinc anotats: la missió, l'alegria, la imitació de Jesús, la conversió (sí, sí, la conversió en ple matí de Pasqua), el record-presència del crucificat (no, no, no faig referència al Divendres sant sinó al matí de Pasqua). I d'altres. Ja he dit que us posava feina. Es tracta de no moure's d'aquest sant Dia, l'endemà del dissabte, i de trobar-hi aspectes cabdals en la vida de Jesús i en la vida dels qui gosem dir-nos-en deixebles. Santa Pasqua! ✨

EN LA FESTA DE LA SANTÍSSIMA TRINITAT*

pel pare Bernabé Dalmau

Estimats germans i germanes: efectivament, tots nosaltres hem estat batejats "en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant". I així hem entrat en la vida de Déu i Déu ha entrat en la nostra. Hem estat batejats en l'Església, que vol dir l'aplec dels qui reconeixem Déu per Pare perquè ens l'ha ensenyat Jesús i ell, en deixar aquest món, ens ha comunicat el seu mateix Esperit. És el que anomenem la nostra fe en la Santíssima Trinitat. La

formulació d'aquesta fe és el que solem resumir en l'expressió "un sol Déu en tres Persones". El tema, presentat així, no és per entusiasmar gaire gent. Però, si ens fixem com es desplega de fet la nostra vida de cristians, veurem que Déu se'ns ha donat a conèixer d'una forma dinàmica, històrica, encarnada a la nostra realitat humana.

I en dir encarnada no prenc la paraula en sentit figurat sinó remarcant ja el primer pas d'aquesta revelació de Déu. Els qui

es trobaren per primera vegada davant l'home Jesús de Natzaret estaven, sense saber-ho, davant el Fill de Déu encarnat, la Paraula eterna del Pare. "I la Paraula es va fer carn, per obra de l'Esperit Sant". Seguint l'itinerari que hagueren de fer els primers cristians, també nosaltres al llarg de la vida hem d'anar evolucionant no sols sobre la manera d'entendre Déu, sinó també sobre com relacionar-nos-hi. Aquells primers deixebles, en efecte, es van trobar amb l'home Jesús, nascut i crescut en un poble que tenia ben identificada la seva noció de Déu. Fins i tot Jesús l'hagué de corregir, aquesta noció, tal com nosaltres, a través de la conversió i de l'alimentació contínua de la fe, anem pulint la nostra manera d'entendre Déu i l'home.

Jesús parlava de Déu Pare i també de l'Esperit. Jesús, com més convivia entre la gent i com més els descrivia que Déu estima tothom i de tothom es compadeix, més deixava entreveure que la seva relació personal amb Déu era singular. Això es va posar en evidència quan, conseqüent amb el que deia i amb el que feia, assumí de morir en creu. La resta –la resurrecció– ja la sabem, i en vivim.

I si mirem, en concret, com intentem seguir l'ideal de Jesucrist, ens adonarem que ens trobem contínuament amb la realitat d'ell com a Fill de Déu, tal com nosaltres també som fills de Déu. L'Esperit Sant ens

ajuda a comprendre tot això i a viure-ho. La clau és evidentment l'amor. I, naturalment, la nostra manera de situar-nos davant el fet de l'amor, també és la primera cosa que hem de corregir contínuament per a ser cristians de debò. No sols perquè el manament de Jesús "estimeu-vos els uns als altres tal com jo us he estimat" pot semblar impossible de practicar, sinó també perquè la realitat humana quotidiana ens fa a vegades molt difícil acceptar que Déu existeix, que Déu és bo, que Déu és amor.

Fa quinze dies, arran del viatge de Benet XVI a Polònia, s'ha tornat a formular cruament la pregunta: "On era Déu quan a Auschwitz i en altres llocs s'arribaren a exterminar, encara no fa setanta anys, sis milions de jueus, vuit-cents catalans, i centenars de milers de persones d'altres nacionalitats?". Però és que en aquest precís moment ja ens hauríem de preguntar: "On és ara Déu, si per satisfer els qui participen en els Mundials de futbol han portat -podríem dir, han deportat- 40 mil prostitutes a Alemanya?". La pregunta és tan punyent que, davant d'interrogants com aquest, no sabem respondre'ls o ens hi sentim incòmodes. Tota pregunta que comenci amb un "On era Déu quan...?" -i potser hauríem de preguntar-nos també "On era Déu quan Jesús moria a la creu?"- fàcilment la desplaçem

en preguntes com ara: "On és l'Església quan...?". Ja sabem que és una llei psicològica elemental respondre una pregunta fent una altra pregunta, per tal d'evadir les responsabilitats pròpies o simplement també per desfer-nos de l'interlocutor. Jesús també emprà alguna vegada aquesta tècnica, però per respondre com cal -això vol dir ser responsable- convé prendre tal com són les grans preguntes que qüestionen la humanitat, amb la possibilitat d'haver d'admetre que hi ha preguntes que no poden tenir resposta.

Tots tenim preguntes sense resposta: el sofriment dels innocents, les grans catàstrofes naturals, les limitacions del propi cos humà, les grans opcions ètiques davant la vida i davant la mort, la concentració de gran poder en poques mans, la malícia humana capaç de planificar genocidis, l'existència de guantànamos arreu del món, l'assoliment d'una millora per a una nació però sabent que és insuficient i que queden portes obertes a la pràctica de la injustícia... I moltes altres preguntes. I és aquí on el debat ha de sortir forçosament del camp merament intel·lectual o verbal per tal d'assolir cotes d'humanització.

Posem-nos, per exemple, a contemplar el nostre Sant Crist de l'Altar Major, tant si el considerem de Miquel Àngel com si no. La figura de Crist mort en

creu, fins i tot per a un no creient que vulgui viure a fons el tema de la dignitat humana, li parlarà d'interrogants no resolts per la humanitat però que conviden cadascú a actuar d'una manera determinada: amb lleialtat, amb honradesa, amb desig de trobar la pau per a tothom. Fàcilment aquesta persona, si és cristià o si ha rebut el patrimoni de la tradició cultural cristiana, sentirà com Jesús de Natzaret, crucificat i ressuscitat, és el rostre d'un Déu amor, l'obertura a fer dels sentiments religiosos no una satisfacció de tranquil·litat personal sinó de comunicació de tot allò que els homes i dones som, pel simple fet de ser éssers humans.

D'aquí que la caritat del Déu amor es tradueix amb solidaritat, amb compartició, amb comunicació. ¿No és això el que tots anhelem, i pel qual tots hem de sentir el deure de treballar? Una fe inspirada en la confiança en Déu, més poderós que els interrogants que ni les persones particulars ni la humanitat no poden respondre, obre a la germanor universal, fa entendre com el manament de l'amor és igualment universal, fa veure com Jesús fou realment "l'home per als altres" i el cristià ha de ser un altre Crist per a tothom.

Tot això no és aliè a l'actuació de Déu en nosaltres. Déu se'ns mostra com a origen i terme, com a Pare; se'ns dona com a Fill del Pare i germà nostre; se'ns dona com a Esperit que ens transmet la capacitat d'estimar tal com Déu estima. Això es tradueix fent de la vida una contínua lloança a Déu. Vistes les coses així, no ens hem d'estranyar que un sant, a punt de morir, balbucegés com a darreres paraules: "Glòria al Pare i al Fill i a l'Esperit". ✠

** Homília pronunciada a Montserrat el diumenge dia 11 de juny.*

EXCURSIÓ PER TERRES GIRONINES

per Ramona Solans

De bell nou ens retrobem oblats i simpatitzants amb el nostre consiliari, el pare Jordi Castanyer, per a la nostra sortida de primavera, el dissabte dia 20 de maig, aquest any cap a la Costa Brava.

Ja en plena carretera, camí del santuari de la Mare de Déu dels Àngels, resem Laudes. El pare Jordi fa un petit comentari a cada salm i després de la lectura breu ens llegeix, del Llibre de les Hores, una lectura de sant Agustí sobre els salms.

Després d'esmorzar en una àrea de servei enfilem per una carretera amb molts revolts fins al santuari dels Àngels, on celebrarem l'Eucaristia. Som en ple temps pasqual; llegim, doncs, com tot al llarg d'aquest temps, un fragment dels Fets dels apòstols com a primera lectura i un fragment de l'evangeli segons sant Joan. En l'homilia el pare Jordi comenta la primera lectura, en què hem sentit com sant Pau recorre diverses poblacions en les quals les comunitats de creients són consolidades en la fe i van

augmentant en nombre.

Acabada l'Eucaristia tots passem pel Cambril de la Mare de Déu per a venerar la santa Imatge. En sortir de la capella passem uns breus moments en una miranda bo i contemplant el paisatge; llàstima que la boirina en desdibuixa molt el fons.

Novament a l'autocar fem camí cap a Calella de Palafrugell on farem una extensa visita al Jardí Botànic de Cap Roig; tot apropant-nos-hi el pare Jordi ens llegeix tot el bé de Déu d'arbres, de flors i de plantes que hi podrem admirar. Aquesta nostra visita a Cap Roig ha de començar per una breu història del seu origen. L'any 1927 el matrimoni Woevodsky decideix instal·lar-se a la Costa Brava. El coronel Nicolai Woevodsky, exiliat rus, era aficionat al dibuix i a l'arquitectura. La seva muller, Dorathy Webster, aristòcrata anglesa i decoradora, era aficionada a l'arqueologia i a la jardineria. La sensibilitat artística d'ambdós va fer possible aconseguir aquest paratge únic a la Costa Brava. Des de 1967 és propietària d'a-

quest indret la Caixa de Girona.

Entrem al Jardí pel Camí del Castell i comencem a gaudir d'una gran varietat de colors i formes: pins, xiprers, cedres de l'Atlas, plantes de flors vistoses com la buguenvil·lea que recobreix les parets del poblat...; arribem a la plaça del Castell, coronat per dues torres, l'una quadrada i l'altra rodona. Baixant cap al mar, però mantenint-nos-en encara a força alçada, podem endinsar-nos per successives terrasses, limitades per xiprers, que van rebent diversos noms: terrassa de les monges, jardí dels enamorats, jardí de primavera... totes elles encatifades de bellíssimes plantes florals. Més endavant arribem al jardí dels cactus, amb una gran varietat d'espècies d'aquestes plantes. Prop del mirador de les Formigues veiem uns exemplars de margalló, l'única palmera autòctona de l'Europa occidental, molt abundant a la comarca del Garraf. Iniciem el retorn cap al Castell, pel Passeig dels geranis, i passem pel mirador de la Lady i la place-ta del te, des d'on gaudim d'una esplèndida vista sobre Calella, Llafranc i el Cap de Sant Sebastià. Just abans d'arribar a la plaça del Castell, i com a representació de les plantes autòctones, trobem el jardí de plantes mediterrànies: brucs, falgueres, esparreguera, marfull, alzina, espígol, etc.

El temps corre i ja comença a ser hora, a pesar nostre, d'abandonar Cap Roig per traslladar-nos al Far de Sant Sebastià, on

dinarem. Des de l'esplanada, on es troba el restaurant "El Far", es contempla una esplèndida panoràmica del Mediterrani. Avui bufa tramuntana; al mar, amb el seu color blau puríssim, sobresurten, eriçades, unes onades blanques produïdes pel vent.

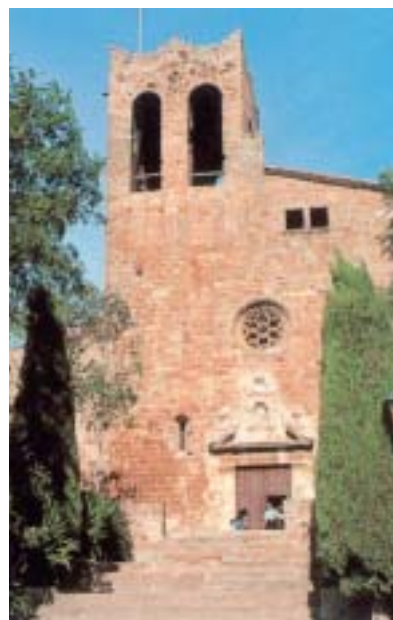
La nostra següent parada és a Pals, on farem un passeig pel barri del Pedró, el conjunt monumental notable que forma l'antic recinte emmurallat; de la muralla, se'n conserven diversos trams. La vila, damunt d'un turó, domina l'ampla plana empordanesa. Entrem a l'església parroquial de sant Pere, documentada ja l'any 994. Part de les pedres amb les quals es va construir procedeixen de l'antic castell de Pals. S'hi poden apreciar diverses tendències arquitectòniques: base romànica (s. X-XII), absis i nau d'estil gòtic (s. XIII), portada frontal barroca (s. XVII) i campanar i terrabastall del s. XVIII. Del castell, que a partir del s. XV ja es trobava en estat ruïnós, només va quedar la torre de l'Homenatge, una magnífica torre romànica, de planta circular, construïda sobre un pòdium de roca natural; fa 15 m. d'alçada, i s'anomena la torre de les hores perquè en el segle XV s'hi va col·locar un campanaret gòtic. Visitem l'església i admirem la torre de les hores i baixem pel carrer Major fins a la Plaça on hi ha la Casa de la Vila i l'Oficina d'Informació. En aquest punt trobem l'arc gòtic de sortida del recinte emmurallat.

Altra vegada a l'autocar i ja cap a l'última visita: el monestir de Sant Daniel de Girona, de monges benedictines, on resarem vespres. El monestir es troba a la vall de sant Daniel de Girona, aproximadament a un quilòmetre del centre de la capital. Deixem l'autocar i entrem al barri de sant Pere; en aquest

barri, a l'actual plaça de santa Llúcia hi ha l'esglésiola romànica de sant Nicolau (s. XII) i l'antic monestir benedictí de sant Pere de Galligants. Aquesta plaça dóna accés, fora ja de la muralla de la ciutat, a la vall de sant Daniel, que ressegueix el curs del riu Galligants; i després d'uns minuts arribem al monestir de sant Daniel. El cotxe d'en Sebastià i la Faustina, que ja ha fet servei en d'altres moments del dia, i el d'una germana del pare Jordi que viu prop del monestir, han fet alguns viatges per a acompanyar-hi els qui tenien més dificultat de caminar gaire estona. I també ho hem fet així a l'hora del retorn.

El monestir és del segle XI. Actualment hi viu una reduïda comunitat, jovial i acollidora malgrat la mitjana d'edat molt

elevada. Hi hem arribat just a l'inici de les Vespres, que hem anat resant i cantant juntament amb la comunitat. Els oblats, membres com som també de la gran família benedictina, ens trobem sempre molt bé, com a casa, quan tenim ocasió de pregar i de compartir temps i espais de vida amb una comunitat de monjos o monges benedictins. A la de Sant Daniel, a més, ens va plau-re de trobar-hi una germana del pare Martí Roig i una altra del pare Cebrià Pifarré, monjos de Montserrat, a més d'una tia del pare Jordi mateix, la més gran i veterana de la comunitat.

Acabades les Vespres tenim ocasió de visitar, acompanyats de la mare abadessa i d'algunes altres monges, tant l'església mateixa, amb l'esplèndid sarcòfag gòtic del màrtir sant Daniel, com el claustre i la biblioteca del monestir. Ha estat una visita potser massa breu però càlida i aprofitada; en tindrem un bon record, ple d'agraïment.

Novament a l'autocar travessem Girona, bo i passant pel costat de la Devesa, i aviat ens posem a l'autopista camí de Barcelona. Hi arribem contents. Contents del que hem vist, que ha estat molt, tant des del punt de vista cultural com paisatgístic, i contents també de la convivència que hem tingut al llarg del dia, que és justament un dels objectius d'aquest tipus d'excursions. Lloat sia Déu. ∞

OBLACIONES

El dia 11 de desembre de 2005, a Montserrat, en la Domínica Gaudete,
van fer l'oblació els nostres germans:

Mª Antònia Aguilar Vernet

Josep Mª Codinachs Miralpeix

Josep Mª Llauradó Salvat

Núria Riera Gili

Mª Josefa Rivas Rodriguez

Eva Salgado Chia

Informació General: Ma. Dolors TRESSERRAS - Tel. mòbil 656 40 80 57

Informació Tresoreria: Ramon BORRELL - Tel. mòbil 617 40 80 83

ELS NOSTRES DIFUNTS

OBLATS

Empar VALERO MARTÍNEZ
Maria RIPOLL PERAIRE
Dolors COLL VENDRELL
Paula VERGÉS CAMPS
Ramona MORELL ROVIRA vda. LAMARCA

FAMILIARS

Consol CERVERA,
mare de l'Àgueda PALLARÉS
Josep MASSIP
germà de la Carme MASSIP
Enric MASPONS,
cunyat d'en Josep MUIXENCH

Mercè GREZNER,
filla de la Mª Assumpció FONOLL
Joan PONS SOLEY,
sogre d'en Jordi GUBERN

CALENDARI D'ACTIVITATS 2006

AGOST

30 Inscripcions Trobada

SETEMBRE

9/10 TROBADA per compartir la vida i la fe
27 Inscripcions Exercicis Espirituals

OCTUBRE

11/15 EXERCICIS ESPIRITUALS
31 Inscripcions Regla B.- Recés

NOVEMBRE

11/12 REGLA B. - RECÉS
29 Inscripcions Domínica Gaudete
30 Eucaristia - Conferència a LESTONNAC -20h

DESEMBRE

17 DOMÍNICA GAUDETE

Inscripcions:

Faustina FONT - Tel. mòbil 653 34 35 62
dia indicat a partir de les 9 del vespre

TU, DONCS, SIGUIS QUI SIGUIS,
QUE T'AFANYES PER ARRIBAR A LA PÀTRIA CELESTIAL,
COMPLEIX BÉ AMB L'AJUT DEL CRIST AQUESTA MÍNIMA REGLA
QUE HEM REDACTAT COM UN COMENÇAMENT,
I ALESHORES ARRIBARÀS, AMB LA PROTECCIÓ DE DÉU,
ALS CIMS MÉS ELEVATS DE DOCTRINA I DE VIRTUTS
QUE ARA RECORDÀVEM. AMÉN.

(RB 73,8-9 – FINAL DE LA REGLA)

